

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quidque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus VII. De Amore Christi in Institutione Eucharistiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

illorumpendum habuisse! infami as-
sueville muliercula, & fidei de illa
alenda violata metu, in malam rem
eam abire non iussisti! Usque ad fi-
nem vitæ sanguinariam fovisse inimi-
citiã, ne pax fortè inita non ab amo-
re Dei, sed ab animi abiectione pro-
fecta esse videretur! O Pudor male-
dicte! optimè animarum Tyrannus ap-
pellari potes, dum illos in perpetuos
inferorum carceres precipitas ob vani
timoris formidinem, non secus ac
stolidi cervi, ut Venatorum fugiant
clamores, timore excecari laqueris se-
inextricabilibus involvunt.

XVIII. Nolite quæso charissimi,
tantam animabus vestris inferre inju-
riam, Divinoque illi Spiritui tanto-
pere felicitatem vestram desideranti.

Nolite contristare Spiritum Sanctum, in quo signati estis. Portatis enim indelibilem characteris signaturam in Sacramento Confirmationis vobis impressam. Velleitis signum hoc esse Diaboli ludibrium, quod nunc illis testera terroris? Abstitabit. Sed ut monet Apostolus, vivis hæc considerationibus resuscitate nunc gratiam olim in Confirmatione acceptam; statuite impostera contra visibiles & invisibiles Crucis inimicos viriliter pugnare, ut tandem æternam illam gloriam, quam ipse Salvator nostris propter opprobria ad mortem usque tolerata promeruit, gaudere possitis.
moneto te, ut resuscites gratiam Dei, qua est in te per impositionem manuum.

P. SEGN
Homo Crist

DISCURSUS VII.

De Amore Christi in Institutione Eucharistica.

Inter omnes res nulla magis igni resistit quam Cinis. Vegetativa videmus consumi, metalla liquefieri, lapides in calicem redigi, solus cinis, licet ab igne natus, quasi filius ingratus illi non cedit, & cum amore paterno ab eodem illuminari aut inflammari deberet, splendorem illius suffocat, caloremque extinguit, ita, ut tandem ignis invincibilis, omnium mixtorum domitor, propriæ proli suæ palmam cedere cogatur, adeoque subactus

aliquantisper sub ingrato pondere languescat primum, mox penitus emoriatur. Quod symbolum ad ingratum Christiani cor depingendum aptius, quam hic cinis? *Cinix est cor hominis, quoniam ignoravit, qui se facit. E cinere confutum est cor hominis, quia obstinatissima suã ingratitude summo benefactori suo non vult se permittere. An non videtis, quæ ratione hic divinus amor, quasi ignis omnipotens, activitate suã invincibili vincat invincibilia, ita, ut propter felicitatem nostram e cælis descendit in terram, in ea peregrinatus*

...desatigatus, contristatus & deniq;
 ...moritur fuerit? Hic ipsissimus amor,
 ...fuit postea in Eucharistia, quasi in
 ...puncto, omnes mirabiles ardores suos
 ...commiserit, nihilominus vilem cine-
 ...ris pugnam, quod est cor humanum,
 ...non valet devincere: postquam aliquo
 ...tempore ferventissima charitatis sua
 ...fuga ostendit, languere illum & vo-
 ...lens et tantillum quidem inflammatis,
 ...et aliquo contumpeis, ab Altari disce-
 ...dere. Hic igitur tam deploranda fri-
 ...gida enermias nequaquam tole-
 ...randa est: unde non illibenter per-
 ...mittitur divinam in Christo amoris
 ...flammam me hodie vobis demonstra-
 ...re, in Sacrosancta Eucharistia ra-
 ...diorum reflexione accensam, ut tan-
 ...dem exultantique ingratis illi etiam
 ...cordis cineres sit accensura.

II. Omnem ignem ars pictoria
 ...habet facile coloribus exprimit; sed
 ...non maxime, qui sphaeram suam at-
 ...tingit. Hic omnino, ut est remotus à
 ...multis sensibus, & quasi caelestis, terre-
 ...stris hinc nostris coloribus, ne quidem
 ...ex parte adumbrari potest. Ita in-
 ...venit compertio. Quare ad disti-
 ...nctionem superandam, quae de sum-
 ...mi adeo pura, adeoque perfecta in
 ...corde Christi tanquam in sphaera pro-
 ...pina aeternae, discutendi occurrat;
 ...quidem rationem non invenio, quae
 ...eandem ex operationibus suis
 ...per eodem nobis manifestatis cogno-
 ...scere. Tres igitur sunt effectus, qui-
 ...bus velut indicibus huius ignis divini
 ...tunc declaratur: Dona, quae imper-
 ...petuae Abiectiones, quas fert, ut hic
 ...L. S. Segneri Christi. Instr. Tom. III.

nos donis exornare possit & Conjun-
 ...ctio, quam ista nobis largiendo spe-
 ...ctat. Incipiamus à primo effectu,
 ...hoc est, donorum largitione.

I.

III. Proprium est multum aman-
 ...tis, multa quoque donare: sive quia,
 ...cum, quod est potissimum, cor tuum
 ...jam dedit, dona sua amplius, tanquam
 ...minora, retinere non possit; facile
 ...enim liberalis est in dandis fructibus,
 ...qui arborem jam ipsam dedit. Sive
 ...quia, qui multum amat, vehementer
 ...desiderat amorem tuum manifestare,
 ...ut vicissim ametur. Id quod prae-
 ...sertim donis ebatetur, quae non mi-
 ...nus authentica benevolentiae ejus, qui
 ...ea largitur, sunt testimonia, quam reci-
 ...proci amoris illius, qui eadem recipit,
 ...rigorosi exactores. Quaecumque
 ...denum causa sit, negari non potest,
 ...omnia haec motiva impulsi Jonathã,
 ...contractã prius tam fidã cum Davide
 ...suo amicitia, propriis se vestibus at-
 ...tinisque exere, ilque amicum induere
 ...& munire. Immensa tamen libe-
 ...ralitatis, quam Christus animã in San-
 ...ctissimo exhibet Sacramento, illa non
 ...nisi umbra est. In hoc Sacramento,
 ...inquit Concilium Tridentinum, Chri-
 ...stus omnes amoris sui divitias profun-
 ...dere voluit: *Divinus divini sui erga*
 ...*homines amoris velut effudit; ita ut ni-*
 ...*hil illi amplius, quod dare posset, re-*
 ...*manerit, in finem dilexit eos.* Videre,
 ...an verum dicam.

Seff. 13.
c. 7.

Joan.
13. 1.

IV. Omnes Christi divitiz in tri-
 ...plici bonorum specie consistunt,
 ...suntque illa, quae velut homo; quae

M

us

ERI
ianus

ut Deus, & quæ ut Deus simul & homo possidet. Omnia hæc liberalissimè in sinum illius effundit, à quo dignè in sanctissima Eucharistia recipitur. Primò totum corpus suum & sanguinem illi donat; quia non sufficit illi dare per alios (sicut in aliis Sacramentis fieri voluit) sed ille ipsemet, mediante sanctissimo corpore suo, & sanguine, gratiam largiri voluit; & licet minima immaculatæ carnis suæ particula, minimaque innocentissimi sanguinis gutta suffecisset, tantillo contentus esse non voluit; satis quidem illud erat ad effectum ab illo intentum, sed non satis erat ad effectum illum ferventissimi amoris, qui omnia donare voluit. *In finem dilexit eos.* Eodem modo haudquaquam parcè divinitatem quoque suam impertitur; utitur enim Omnipotentia in efficienda admirabili illa panis in Carnem, & vini in Sanguinem conversione, ut fiat cibus noster; utitur Sapientia ad excogitandas in hunc finem inventiones omnibus inauditas; utitur Bonitate, ut dictis hæc inventionibus modo arcanissimo, qui viatorum statui conformis esse possit, totum se nobis uniat. Denique omnia sua bona, quæ tanquam Deus simul & homo possidet, distribuit; hoc est, omnia sua merita, omnes satisfactiones & virtutes, tantam animis nostris infundendo sanctitatem, quantam pro illo suscipiendo adferimus dispositionem, *in finem dilexit eos*, amplius quod det, non habet, *divitiarum suarum amoris effudit.*

S. Tho.
3. p.

V. Plurima Deus hucusque ho-

mini dona contulerat, sed nihil ejus amorem adæquavit. In gratia dedit illi existentiam, quam in conversatione omni momento iterum donat; in Baptismo donavit illi gratiam, quam quotidie reddit, vel augere in Pœnitentia. Sed quid hoc? Omnia hæc dona finita sunt, nec eum cogunt, unde emanant, conferri quædam. Ipsa quoque Incarnatio, licet donum esset infinitum, adhuc tamen hinc Divino amori equiparari non potest, non enim in illa eam cum plenitudine Christus nobis datus est, ut eam maiori dari non possit. *Tale donum, inquit S. Thomas, adhuc est in aliquo separatione ab eo, cui datur.* Quia enim Verbum æternum carnem assumpsit, uni tantum naturæ participari, id est, sanctissimæ Humanitatis lux immediatè, naturæ vero humanæ, id est, omnibus nobis mediatè donatum fuit. In Communione vero cuicunque Christiano se præbet, & in eadem non tantum sanctissimi Sanguinis sui fructibus, sed ipso, qui eodem producit, sanguine nos complectitur. Observatisne, quod in catena magnetæ contacta evenire solet? Præter annulum immediatè adhaeret magneti, reliqui mediante primo sibi omnes invicem annectuntur, atque ita magnetes primo vires suas communicant immediatè, aliis verò mediatè. Ergo Divinitas in Incarnatione eam se beatissimæ suæ Humanitati, quam assumpsit, impertivit; hac autem mediante, omnibus se deinceps hominibus, collatis gratis suis & tæmentibus donavit. Verum aliter contingit

Eucharistia
stans ip
imò eorū
iste don
VI. E
charissim
apparet
gū dicit
in aliis
Quod si
bona ester
de quod
nam, id
tum, qu
vno etiam
cibus per
est, adeo
supplis
isti anar
bis & ai
re hu
inquam
beneficē
tem est.
vno pr
vno ho
sunt ali
tam nol
cum ip
Spiritu
iste in
tamen
Dicit qu
no; co
tate, m
varimq
in illam
veram
faciā &
des dūp

Evcharistia; in hac quicumque Christi-
fianus ipsemet divinitatis sit particeps,
toto toti illi fruatur, quasi illi soli fu-
isset donata.

VI. Et quod hic verum sit donum,
clarissime ex modo, quo porrigitur,
apparet. Advertite, nullam rem ma-
gis dici posse esse nostram, quam quæ
in alimentum nostrum convertitur.
Quod si enim spectes Dominium, ci-
bos eadem nobiscum res efficitur, un-
de quod in nos ipsos habemus Domi-
nium, id ipsum habemus in nutrimen-
tum, quod juris nostri factum est. Si
vero etiam usus attendatur, postquam
cibus per omnia membra distributus
est, adeo noster est, ut nullo modo
separari possit. Unde nec
est anaromia tot tantisque incisio-
nis & divisionibus alimentum in cor-
pore humano à substantia avellere
impossibile, quod jam venarum
beneficio per totum hominem disper-
sum est. *Et qui manducat me, & ipse
vivet propter me.* Verum est de di-
vino hoc cibo non posse dici, quod
sicut alij cibi communes in substan-
tiam nostram à nobis convertatur; sicut
ipse nos in suam substantiam,
spiritum, sensus & mores transmutet.
*Nec tu me in te mutabis, sicut cibum
transmutat, sed tu mutaberis in me.*
Dicit quodam die Christus S. Augusti-
no: eodem modo velut gemmæ con-
tra, margaritæ in pulverem redactæ,
variumque potabile in firmitate potrecta,
in illam sicut alij cibi digesti non con-
vertuntur, sed ille, virtutis eorum ef-
ficacia & vigore à capite usque ad pe-
des dispersio in ea ipsa, ut ita dicam,

transmutatur. Omnia hæc verissi-
ma sunt; hæc tamen non impediunt,
quo minus dum Christus per modum
cibi nobis donatur, id manifestissi-
mum indicium sit, quod omni melio-
re modo noster esse velit, perfectius-
que, quam in ullo alio divino myste-
rio à nobis possideri. *Caro mea ve-
rè est cibus.* Sanctus Thomas Aquinas
adhuc infans in ulnis nutricis
chartam, in qua scriptum erat Ave
Maria, manu tenebat; quæ cum jocan-
do ipsi ablata fuisset, tam diu plora-
vit amarissime, donec ei restituta fue-
rit; quid tunc Sanctus hic infans fe-
cit? Ut se de hujus chartæ possessio-
ne securum redderet, quamprimùm
ori adnotam omnium cum adstan-
tium admiratione deglutivit. Hoc
eodem certam sui possessionem tenen-
di modo uti nos voluit in sanctissimo
Sacramento, quo confortati omnes
inimicos nostros audacter provocare
possimus & dicere; *quis me separabit
à charitate Christi?*

VII. Neque hic est Profusionum
amoris divini in Evcharistia finis.
Neque enim satis fuit Christo Domi-
no in ea letorum nobis tradidisse, ut
sit omni modo totus noster, sed in-
super porrigendo donum adeo pre-
tiosum verbis usus est tantum amorem
spirantibus, ut si ea, ut decet, appre-
henderemus, sufficeret, præ confu-
sione, animi pati deliquium. *Acci-
pite, inquit, & comedite, hoc est cor-
pus meum.* Qui ad demonstrandam
liberalitatem suam munificus est, do-
na sua quando impertit, verbis de-
prædicat & extollit; qui verò ex solo

Joan.
6. 55.

Rom.
8. 31.

Matth.
26. 26.

M 2 Amo-

ERI
anus

amore liberalis est, munera sua potius extenuat, quàm extollit. Ad hunc modum sponsus pretioso Ad amante aureo incluso annulo sponsam donans, accipe, inquit, hunc annulum in signum amoris mei; nullam tum gemmā, à qua parum illud auri valorem habet & estimationem, facit mentionem; ita Dominus noster agit cum dilecta sibi Anima.

Accipe corpus meum, inquit, quod est aurum, nec unita eidem animæ, multo minus Divinitatis meminit, quæ gemma est, & gemma ejusmodi, cui nulla alia comparari possit. Precipuum hoc amoris signum observavit Salomon in Sacris Canticis hisce verbis sensu plenis: *Si dederit homo omnem substantiam domus sue pro dilectione, aut ut alij legunt, pro dilectâ, quasi nihil despiciet eam.* Proterius eodem modo facit Salvator noster. Non solum dat habitationem, quod est Sanctissimum Corpus suum; non solum omnes distribuit reditus, qui sunt sanctissima ipsius merita; non solum incolam & domus dominum, quod est Anima & Divinitas, sed omnia illa verbis insuper ad officiosè elargitur, quasi ostenderet se non plus, quàm hucellam panis douare: *Quasi nihil despiciet eam. Dat omnibus effluenter & non improperat.*

VIII. Quis jam negare poterit talem donorum magnificentiam tam amabili donandi modo conjunctam, manifestissimū esse infinitæ charitatis signum? optimam causam Dominus noster habuit rogatus in nuptiis Canæ Galilæe, ut aquam in vinum conver-

teret, optimam, inquam respondens causam habuit, nondum vetul: tempus suum. *Nondum venit hora mea, existimabat enim, nimis exiguum pro convivis hoc, quod à se donaretur.* Hora illius venit, quando in ultima cœna non aquam in vinum (mutatione scilicet ipsi enim tura non ignotâ) sed mutatione omnibus creatis intellectibus hæcque absconditâ, vinum in sanguinem, quod quidem proprium convertit. *Non Jesu quia venit hora ejus, etiam hunc fecit suos, qui erant in mundo, in fine dilexit eos.* Hæc erat illa hora, quando principio tantopere desiderata in in sinum nostrum omnes cum summa carne sua, à Patre sibi tradita vitæ deponeret, ut omnino, quæ esset in corde illius amoris certitudo omnibus constaret. Quid enim amplius illi restat, quod dare possit? *Quod est bonum ejus, inquit Propheta, & pulchrum ejus, nisi frumentum etiam & vinum germinans vineæ? Postquam in Eucharistia se nobis dedit, omne bonum & pulchrum, quod est in celo, nobis donavit.* Ita ut si aliqua nimis avara in hac mortalitate amplius quid exigeret, Dominus noster verbis illis, quibus Patris archangelus filium suum Eius pacavit, videtur respondere posse (qui lacrymantibus benedictionem aliquam petit: distinctam ab ea quam frater ejus Jacobus obtinuerat) *Fructum etiam habebis enim; tibi vero fili mi nuptia faciam?* Ego posset Christus d. car. & d. dedi Corpus meum sub specie panis & Sanguinem meum sub specie vini, quod ergo

Jac. 1.

7.

Quasi nihil despiciet eam. Dat omnibus effluenter & non improperat.

VIII. Quis jam negare poterit talem donorum magnificentiam tam amabili donandi modo conjunctam, manifestissimū esse infinitæ charitatis signum? optimam causam Dominus noster habuit rogatus in nuptiis Canæ Galilæe, ut aquam in vinum conver-

P. SEGN
HOMO CRIST

ego amplius tibi dare possum; *Tibi
vita quid faciam*; Non est majus do-
nam in inexhausto munificentiae mæ-
ratio, potentia mea hac profusione
quæ est exhausta, in terra non habet,
quod pretiosius largiri queat.

II.

IX. Alterum magni amoris indi-
cium est tolerantia. *Fertis ut mors di-
scissis*. Et hæc tolerantia charitati tam
propria est, ut Apostolus in ea nobis
commendanda non videatur sibi pos-
se lascivire. *Charitas patiens est*,
omnia sustinet, omnia sustinet. Amor
lascivendo ferventior se exhibet,
quæsi donando. Licet enim donan-
do, communicatione propriam bo-
norum à se exeat, patiendo non solum
à se peccatis, sed tam longè à se ipso abit,
ut omnino propriorum malorum suo-
rum obliviscatur. Atque ita, si, ut
loquitur Sanctus Dionysius, Amor
est quædam Extasis, quæ amans extra
se ponitur, nihilominus non videtur
hic simul melius quadrare, quàm
quando amor non solum est liberalis,
sed patiens. Inter homines etiam a-
micitia verior habetur illa, quæ, sicut
aurum, igne magis probata est; quia
quæ a se rationes non sustinet, aurum
estare effectum, non verum & reale.
Quod si ita est, considerate nunc, an
non amor à Christo in Eucharistia ex-
hibitus, sit verè sincerus, cum seipsum
eo quidem tempore donavit, quo ho-
mo serore & crudelitate sua maximè
eum cruciavit. *In qua nocte tradeba-
tur, accepit panem*, inquit Apostolus,
ut hæc notabili temporis circumstan-
tiæ divini Amoris magnitudinem, &

generositate nobis indicaret. Nun-
quam magis vivida apparet flamma,
quàm quando impetu venti illius au-
getur, quo exingui deberet. *Domini-
nus Iesus in qua nocte tradebatur, ac-
cepit panem*. Mater sincerè diligens,
si post partum suum moriatur, dolo-
rum, qui ipsi mortem acciverunt, obli-
ta, tantum sollicita est, ut filio suo
superstiti de lacte bene profectum sit,
Eodem modo Dominus noster immi-
nentis immemor mortis, nihil aliud
tantopere curavit, quàm ut beato isto
de lacte nobis prospiceret.

X. Verum dolores illi non dura-
vere longo tempore, ipso enim glo-
riosa Resurrectionis die finitæ sunt.
Quare multo vivaciùs Christi amo-
ri illi demonstrant, quos adhuc pa-
titur, & usque ad finem Mundi passu-
rus est. Horum duæ sunt species,
Prioris generis ipse suâ voluntate sibi
ferendos imposuit; alios vel invitus à
nobis ingratè ferre cogitur. Prioris
quidem prodigiosa amoris ejus inven-
tio sunt, quæ voluit ineffabile hoc Sa-
cramentum esse renovationem eorum
omnium, quæ ipse Christus Iesus pro
nobis passus est; imo potius augmen-
tum, quia hic magis, quàm unquam a-
libi Majestatem suam abjicit. Pro-
fundissima ista humilitas ab Apostolo
voce Exinanitionis disertè explicata,
Semetipsum exinanivit, in quo
consistit? In hoc consistit (si
quorundam insignium Doctorum
interpretationi acquiescere volu-
mus) quod cum Filius Dei in Incarna-
tione esse æquale Patri quoad naturam
divinam retinuerit, nihilominus quo-

Phil. 2.
7.Cajet.
ibid.

M 3 ad

ERI
anus

ad humanam de novo acceptarit, ut etiam minor dici posset. *Pater major me est.* Quod si ergo propter tantam Verbi æterni humiliationem in Incarnatione dicere potuit, ego minor sum patre, quanta non erit demissio, posse dicere, secundum apparentiam, minor sum homine, imò quacunque reanimata, ubi me sub cibi inanimati specie spectandum præbeo, qui tamen sum vita ipsa; Hoc non solum est profundissimas Incarnationis animi demissiones repetere, sed incredibili mirabilissimi amoris excessu superare. Quæ tamen omnia in hoc Sacramento evenire videmus. *In cruce latet sola Deitas, at hic latet & humanitas.*

VI. Aliam notate Deitatis in Eucharistia humiliationem, quam non facile aliàs advertistis, & est ista. Scire oportet, quòd licet in Eucharistia simul cum Corpore & Sanguine Redemptoris sit quoque anima & Divinitas, nihilominus vi verborum quæ in consecratione pronunciantur, *ex vi Sacramenti* Corpus est in hostia sub specie panis, & Sanguis in calice sub specie vini; anima verò & Deitas sunt etiam quidem ibi, sed non sunt vi verborum supradictorum, sed sunt per *naturalem concomitantiam*, id est; ibi sunt, quia Corpore & sanguini Salvatoris unitæ sunt. Quare, id quod, ut ita dicam, primum in Sacramento locum tenet, & primò spectatur, est Corpus Jesu Christi, non autem Divinitas; id quod aptissimè explicatur similitudine. Imaginamini vobis Aulicum magni Principis alicujus præ-

cæteris dilectum uxorem ducere, Principemque ad honorandas ejus nuptias solemnibus in templo carmenis vel le assistere in persona propria. Hoc in casu licet Princeps ipse primus gerat, nihilominus in ordine ad humilitatum non ipse primus est, sed ipse primum sibi locum vendicare permittit. Ita quoque licet Divinitas Christi, infinites preciosissima carne suâ superior sit, nihilominus in hac dispositione, quæ in sanctissima Communionem inter animam Christicam & virginali Redemptoris corpus celebratur, primum locum sponsum, id est, corpus occupat; divinitas quidem assistit, sed per concomitantiam, actionem hanc majori dignam reddat honore. An non ergo tanta Deitatis demissio admirandus divini amoris & supremus videtur effectus? *Delectatus ad eum, ut vesceretur*, inquit Dominus, ut supremam nobis significet humiliationem ad quam subeundam charitas illum coëgit. Ita Mater amantissima capite totoque corpore supra cunas filioli sui se inclinat, ut dulce lac in pectore elaboratum in os ejus instillet. *Delectatus ad eum, ut vesceretur*. Comparete parumper fastidiosum, gravem, superbum, plenèque Majestatis magnorum Principum cum subditis suis agendi modum cum unita Verbi Divini in hoc Sacramento sublimissimo, benignitate & munificentia, quis non laxi instar antoniam hærebit; Antiqui Parthorum Reges si quandoque nobilem aulicum singulari gratiâ ad mensam invitabant, huiusmodi cum sedere jubebant, ipsi vero in lecto

lecto elevantes cum reliquis modum hoc modum Quanta crederetur sine quibus? Gladius, cum flectitur qui conflat. O bonifacium aliunde de solo hoc mundaret. XII. Sicut sed ad Humilitatem. Haec sunt Myrmecum in manibus, quia cunctis in parte. Alia nunc in manibus, Claque gauzore quoque repræsentat. Sum Sp. hoc est, in quibusque,

P. SEGN
Homo Christ

lecto elevato, tanquam in throno re-
 cubantes, modò has, modò alias cibo-
 rum reliquias nobili huic invitato,
 tanquam cani projiciebant. Si Deus
 hoc modo nobiscum ageret, esset ad-
 hucimmentæ benevolentiz indicium,
 Quænto & qualis hic ergo est amoris
 excessus, quòd ut nos paleat & lautil-
 simè quidem, tantopere seipsum hu-
 milliet? *Filius enervivi, & exaltavi.*
 Gladius, quòd facilius in utramque par-
 tem flectitur; eo certius materiz, ex
 qua conflatus est, perfectionem ostendit.
 O Amor divino, quantum ad
 beneficiendum nobis te demittis? Si
 aliunde de eo non constaret, quis ex
 solo hoc indicio infinitum non pro-
 mitteret?

XII. Sed audite plura: non solum
 dando se nobis in cibum se humiliat,
 sed ad mortem usque se humiliat.
Humiliavit semetipsum usque ad mor-
tem. Hec verba Christo etiam in præ-
 fecti Mytherio aptari queunt; in eo
 enim mysticè, moraliter, & realiter
 moritur. Moritur imprimis mysticè,
 quia cum hoc Sacramentum sit memo-
 riale Passionis, in eo quotidie supra
 Altaria nostra eandem, quam pro no-
 bis in monte Calvariz sustinuit mor-
 tem, Christus repræsentat, ostendit-
 que gaudium, quod habet, vitam suam
 amore nostri profudisse. Moritur,
 quoque moraliter, & non per solam
 repræsentationem. Quia cum san-
 ctissimum corpus sit in Hostia per mo-
 dum Spiritus, quodam spirituali modo,
 hoc est, totam in tota hostia, & totum
 in quavis specierum sacramentalium
 parte, sequitur omnia hujus sanctissi-

mi corporis membra, cum non occu-
 pent locum ad exercendas operationes
 suas necessarium, eo esse in statu, in
 quo movere se non possunt (saltem
 motu proprio) sed tantum per acci-
 dens, quando movetur hostia; atque
 ideo motua dici possunt in se, si vita
 in operando posita est. Denique et-
 iam realiter moritur. Sed ut bene
 hoc tam mirabile Amoris divini arca-
 num intelligatis, præsupponere oportet;
 verba Sacerdotis in consecratio-
 ne talem à Christo in reproducendo
 sanctissimo Corpore suo accepisse effi-
 ciam, ut licet illud ipsum corpus
 non extaret in Mundo, ab his tamen
 verbis produceretur: tantum potest
 horum vis verborum. Hanc ergo
 novam vitam Sacramentalem supradic-
 tis consecrationis verbis acquisitam
 Christus amittit, quando sacræ spe-
 cies, quibus se abscondit, in stomacho
 digeruntur, calorèque naturali destru-
 untur. Atque tali actu dici potest
 morte quidem mysticà, sed simul realiter
 mori, vitam hoc modo perdendo Sa-
 cramentalem, ita ut si non haberet aliam,
 omnino moreretur. *Hæc est ex-*
nanatio Dei, facta ad usum nostrum;
Hic cum S. Dionysio Alexandrino di-
cere possumus. Hoc est verè anni-
hilari, & Christum pro nobis mori, ut
animæ nostræ, & corpora nostra ad vi-
tam immortalem consequendam nu-
triantur. Magna sunt ista, negari non
potest, communemque hominum cap-
ptum excedentia; sed eò clariùs divi-
num illud, à quo procedunt, princi-
pium manifestant. Fuit scilicet invi-
vincibilis Dei charitas, quæ ut suavif-
simam

S. Tho.
3. p. 9.
76. a. 6.
Leff. de
perf.
div. 1.
12. c.
16. n.
121.

Epist. in
Paul.
Samosat.

ERI
 dianus

de con-
sec. d.
2. cap.
semel
immo-
latus.

simam nobis prepararet medicinam, omne amarum pro se retulit, semel pro nobis ipso facto moriendo, deinde milles millesque mysticè mortem subeundo, ut mileræ creaturæ suæ vitam haberent. *Semel immolatus est Iesus Christus in semetipso*, inquit S. Augustinus, & *tamen quotidie immolatur in Sacramento*. Plerumque luventi amara est medicina, non præparanti. In re nostrâ planè contrarium videtur. Christus, qui tam composuit, omne insipidum sibi; nobis verò quidquid est delectabile, telegit, non aliter ac nutritrix illa, quæ ut languentis parvuli sui restaret vires, ipsa ingratum haurit pharvacum; nec aliter, quàm in suave lætæ transmutatum, porrigit.

XIII. Atamen omnia hæc perpetuè aspera à Christo pro significatione & exercitio amoris sui erga nos electa, non tantopere ejus magnitudinem palàm faciunt, quantum injuriæ, à nobis quotidie contra voluntatem ejus ingratiissimâ rusticitate nostrâ illatæ. A triplici hominum genere in Sacramento Eucharistiæ patitur Christus; à Tepidis, Infidelibus, & consecratis Christianis. Tepidi absque dubio magnam illi præbent patientiæ materiam, qui sine amore, & præparatione accedunt Sacram Communionem, refectique divino hoc epulo abique ullo gratitudinis signo quamprimum recedunt, quasi cibum ex hortu allatum manducassent; non illam ipsam escam, quæ palàm spectata omnes Beatos in cælis æternùm est lætiatura. Quis dubitabit, talem ingratiitudinem ma-

gnam patientiæ exercitium, magis quæ amoris indicium exhibere? Si amor non esset, quomodo Mater Filiorum suorum adhuc in tenera ætate gratitudinem ferre posset, qui nec æternos affectus, nec amoris blanditiis agnoscunt, sed perpetuè lacrymarum importunitate labores à primis curis toleratos compensant? Nullatenus illa parcat labori, amorisque firmiterstantiam semper magis demonstret, non secus ac columna, quæ postiniposito non cedit, sed magis tollitur. *Hospitabitur, & pascer, & pascitur ingratos*; bene de divina Christi charitate dici potest, & *ad hæc accit audiet*. Qui nunquam ob quamvisque ingratiitudinem nostram virtus sua carnis nos desinit cibare.

XIV. Sed quid futurum esset, si non solum protervi isti filij mileræ acerbis discretis Matrem affligerent, sed etiam in furias acti, pedes eius & ubera dilacerarent? & verò sæpissime multo deterius in Sacramento Christo egerunt Infideles, qui tamen idem ipse Servator unquam ab exercenda indefessa patientia cessaret. Quoties publicis irrisoribus & calumniis illum in Eucharistia despecterunt? Quoties equorum unguibus proterverunt? Nihilominus prævidentem omnes has injurias non tædet optimum JESVM pro utilitate Dilectorum suorum usque ad finem Mundi in sacra Hostia permanere. *Ego vobis dico, cum sumo omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi*.

XV. De-

XV. Denique magnopere amoris sui magnitudinem in Augustissimo Sacramento demonstrat patientia, quâ dignissime ab illis ipsis se in cibum tum permittit à quibus Deus creditur adoratur, utamen quasi medium ad horrendissimas exercendas scelerum horum enormitates usurpatur. Quod ab illis, qui panem, & nihil præterea esse existimant, despiciatur, mirum non est; idem est, ac Principem incognitum à rudi plebecula malè tractari, sed despectus à perversis Christianis Christo in Evcharistia illatus, est nequam facinus contra divinam suam personam, ut islem ab ipsis cognitam, licet sub specierum velamine occultatur, attentatum, ideòque ob hanc enormitatem à bique comparatione intolerabilior est. Et quis exprimere potest, quàm comune sit hoc in Mundo scelus? Quoties benignissimus Jesus in Altari aut alterius, inaccessibus, quin etiam bestialibus impudicitis iniquitatibus tractatur manibus? Imò quoties ab ipis ad eò veneficis, pro primaria magici compositionum parte usurpatur? Tanta tamen tam horrendo- rum scelerum illuvies amorem ejus non potuit extinguere. *Aqua multa non potuit extinguere charitatem.* Returam vobis tragicum quid, quod, ut verum fatear, præstare ignorari, sed quia, quamvis enorme sit, admirabilem Christi Jesu amorem & patientiam in Sacramento, quàm in morte humanitatis demonstrat, non judicio si- mulo prætereundum.

XVI. Contigit id hoc nostro seculo Sacerdos quidam Ludovicus R. P. Sequens Christi. In str. Tom. III.

Goffredi Marsiliensis inter patrum vitæ sancti libros, ubi qui de re magicâ erat, repertum curiosus primùm le- dicare. dein etiam certâ formulâ da- monem evocare ausus erat. Nil mo- ratus infernalis prado, in Angelum lucis, ne illo tereretur, transfiguratus coram adest, jaculatque se super œra, terramque, maria omnia, & tartara præpositum esse summa cum potestate Principem; si quid veller, præsto esse, ut postulata faceret, si modò benefi- cium, seruum se ejus profitendo, agno- sceret. Sacerdos Inferni metum præ- tendere, eo sublatò futurus in ejus ob- sequiis. Dæmon contra pellere timo- rem, neque se ad Inferos damnatum persuadere, neque illum post mortem, si obediret, damnandum, sed domina- turum secum. Miser Ludovicus, etsi fraudem agnosceret, nihilominus pro- missis exsecutus diei unius moram po- stulat ad deliberandum; hoc elapso ve- lut arx munica, quæ jam cum hoste pa- cificè cœpit, certis conditionibus se ho- sti permittit: & erant istæ potissimum: primò, ut Ludovicus ab omnibus ho- noraretur. secundò, ut in tali honore vegetam & constantem valetudinē tri- ginta quatuor annos produceret; tertio, ut quidquid ulpam est imputatum libidinum, illo frui pro arbitrio lice- ret toto hoc annorum spatio. Hæc si daret, ab eo vicissim tria, animam, cor- pus, actionesque omnes pleno jur. Or- cus haberet. Annuit ad omnia Dæ- mon, pactum sancitur, datur Sacer- dotis sanguine signatum firmatumque chirographum, in quo statim veterato- riam suam artē exercuit fraudulentus.

Ni nundi-

Frans.
Kofet.
in hist.
trag.
nost.
temp.

ERI
ianus

nandinator, dum hoc agit, ut ille nescio qua oculoram, an mentis caligine, pro triginta quatuor annis, de quibus convenerat, quatuordecim tantum poneret. His igitur peractis miserandus hic, non Dei, sed Luciferi Sacerdos, per totam Europam omnium Magorum factus est Antesignanus & Princeps: & ut hoc tanto gradu dignior esset, non solum teneris infantium carnibus vesci, sed laxatis habitibus in adulteria, stupra, sacrilegia ferri audacissimè, tanta infandaque audere, nocturnis lymphatarum inaulpicasque conventiculis adesse, & præesse; hinc infernali sæpius litare Sacrosanctum Christi Salvatoris nostri Corpus, mox conculcatam pedibus sacram Hostiam canibus suis devorandam obijcere, Sanguine verò malè ominatam ejusdem farinae Veneficorum turbam, clamantem; *Sanguis ejus super nos, Sanguis ejus super nos*, aspergere. His immanibus tandem de sceleribus propria confessione convictus, Aquis in Provincia vivus in rogam injectus obstinato in malum animo ex igne temporali ad æternum scelestus migravit Anno 1611. prid. Cal. Maij.

XVII. Sistite nunc hic parumper. Charissimi, & si audità tam horrendà historià adhuc aliquis remansit sensus, illum, mecum discurrendo, totum applicate, hoc maximè modo. Si Christus JEsus, antequam Evcharistiam institueret, alias non prævidisset injurias in Sacrà Hostià tolerandas, quàm has solas à Diabolico hoc Sacerdote inferendas, an non videtur vo-

bis amor ejus, morte, imò ipso inferna fortior fuisse, dum ipsam se subiecit. Quanta ergo erit amoris illius visque non has tantum irrationes & contumptus; sed multo plures, à tot & tanta perferendas prævidit; nec tamen illo, quod nobis dedit, donando libenter potuit? *Qua te vici clementia, ut nostra ferres crimina?* Sic quocumque communicamus, dicite pallium, pro ineffabili illo amore gratias agendo, quo ut nos cibaremur, nulli alterius rei ratione habità, tantum humiliare voluit. Quanta non est hæc divini amoris de se ipso victicia, toties manere in corde peccati coactus tam pacificum? cum tamen ipsa nihil magis adverteatur, quam peccatum? Si calor & frigus in nubis eandem sinu se invicem collidunt, ille moram pati non potest, sed pertracta nube fulgurat, tonat, horrenda que fulmina protrudit. Cur non idem huic divini Amoris calori accedere deberet, quando rebellis sibi peccatoris frigori conjungitur? an non tonans fulminare & fulgurare, & furiosum cum impetu erumpere deberet? videtur sanè indignum, hujus nubis sinum, qui licet tordidissimis repletus vaporibus, non est veritus illum intra se recipere, non in mille frusta dissindit. Cum verò è diverso tantas Redemptor noster toleret injurias, clarissimè apparet, quanta sit ejus charitatis dulcedo, quæ velut suavisona Instrumenti musici chorda, quo fortius tenditur, & pulsatur, eò suaviores clariorumque reddit harmoniam.

III.

XVIII Denique Divinum JESU
 amorem plus quam dona, & plus
 quam continentur illi, nobis demon-
 strat unio ista, qua sibi nos in hoc Sa-
 cramento vult devincire. Donare &
 ferre potest, qui non amat, sed de sice-
 rate unam eandemque rem fieri cum
 amato, quomodo sine amore fieri po-
 test? Omnis amor, inquit Sanctus
 Dionysius, vis est ad unitatem ten-
 dens, quaeque ex duobus facere vult
 unum. *Quilibet amor est virtus
 amoris.* Et Sanctus Augustinus (qui
 utriusque amoris sacri & profani, si-
 quis alius, in seipso probavit effectus)
 sic loquitur: *Amor est junctura que
 duo in se aliqua copulans, aut copulare
 appetens.* Copulans, unione scilicet
 effectiva, quae nunquam inter amantes
 se invicem desisse potest, & copulare ap-
 petens unione effectiva, quae quidem
 se plus desideratur, sed non obtinetur.
 Quare unde, & quo indicio Amor Di-
 vinus in hoc Sacramento melius agno-
 sci potest, quam a perfectissima illa u-
 nione, quam se inter, & Fideles suos
 esse intendit? Hic Christus non
 modo vult se per gratiam unire
 animae nostrae, sed etiam cum sanctis-
 sima carne sua corpori nostro. De
 hac unione Sancti Patres admiranda
 pronuntiant, vocando illam natura-
 lem, substantialem & realem cum cor-
 pore Salvatoris unionem. Ita loqui-
 tur Sanctus Cyrillus, S. Irenaeus, S.
 Hilarius, S. Joannes Chrysostomus,
 & alii plures. Nec quisquam in-
 ducere in animum debet, modum
 hanc loquendi esse hyperbolicum, &

improprium; altissimam siquidem
 comprehendit veritatem. Quapro-
 pter merito dici potest, duobus modis
 sanctissimam Christi carnem corpori
 Fidelium dignè id recipientium uniri:
 primo, quamdiu personaliter cum
 ipsis perseverat: quia tunc realiter
 haeret in eorum amplexibus, eos ad
 amorem sui excitando, velut aliquis,
 quem corpore praesentem vident.
 Deinde postquam Christus recedit,
 certum quoddam inter corpus suum
 & illorum manet vinculum, propter
 quod speciem non tantum animae,
 sed & corporis, illorum qui eum cor-
 poraliter receperunt, gerit curam, ut
 eos sanctificet, illiusque gaudij, glo-
 riae & felicitatis reddat participes, quae
 ab Anima sancta in corpus redun-
 dant. Ita ut Sanctus Irenaeus ab Ev-
 charistiae participatione corporibus
 nostris immortalitatem deberi asserat,
 contra antiquos Haereticos illam ne-
 gantes. Hinc est, quod Sancti Doctores
 teneant, licet non extaret generale
 illud futurae Resurrectionis in ultimo
 die decretum, saltem illos, qui dignè
 communicarunt, ob reverentiam Di-
 vine Carnis illo in actu ipsis unita,
 fore resuscitandos. Quia sicut fru-
 ctus melle conditi ejusdem propriam
 acquirunt incorruptibilitatem, ita
 quoque conveniens est, corpus Sal-
 vatoris nobis unitum, certam immor-
 talitatis fementem, quam ipse meritis
 est, & speciale temper vivendi jus no-
 bis tribuere. *Qui manducas hunc
 panem, vivet in aeternum.*

S. Tho.
 3. p. 9.
 74. a. 6.
 in c. 8.
 9. 79. a.
 16. ad 3.

l. 4. ad-
 vers. ha-
 res. c. 34.

Joan. 6.
 59.

XIX. Et in hac veritate fundatur ma-
 gna illa scelerum, quae à Christianis com-
 mit-

ERI
 anus.

mittuntur, enormitas & malitia, longè Infidelium perverſitatem excedens, ob maximam videlicet hanc unionem in Sacra Communione cum Divinâ Redemptoris Carne contactam. Hoc perpendens sanctus Paulus exhorreſcit: *nescitis*, inquit, *quoniam corpora vestra membra sunt Christi?* Etiam nū tam malè intituti estis in ſole, ut nesciatis in sanctiſſimâ Communione, Corpus Redemptoris manducando vos cum ipſo sic deſponſatos eſſe, ut membra veſtra nunc ejuſdem Divini corporis ſint membra? Id autem ſi nō ſitis, quomodo poſſibile eſt, ut audeatis membra Divino iſti juncta Corpori, membra facere corporis adeò infamis? *Tollens ergo membra Christi, faciam membra meretricis? abſit.* Im-

I. Cor.
6. 15.

I. Cor.
6. 15.

agina mihi vobis filiam alicujus ruſtici maximâ favente fortunâ Regi deſponſatam fuiſſe, quæ ſi regio orbata ſponſo, ruſtico alicui ſubinde nubere, an non vilitate tali non ſolâ propriam dignitatem regiam, ſed regalem quoque ſanguinem maculareret, cujus ſplendorem & gloriam matrimoniali vinculo acquiſiverat? *Abſit?* nulla ejuſmodi nuptiarum mentio inferatur. Ubi ergo ſunt nunc iſti, qui non verentur dicere, *volo facere de corpore meo, quod mihi lubrum eſt, ego illius Dominus ſum?* talium eſt, imò falſiſſimum, ne quidem Infideles ſunt domini corporum ſuorum; ut tanquam equos emiſſarios ad omnem ſpurcitiem elocare poſſint. Quamvis autem Infideles eſſent domini, & pluſquam domini corporum ſuorum, nunquam verum erit, tales eſſe & Chriſtianos,

qui cum Chriſto uniti ſint, corpora ſua parillimè carnis atada in Communione eidem conſecrâram, *ſanctificabitur.* *Domus qui exigitur illa ſanctificabitur.* Hinc impunitè de qua ſpirituali illa profanare non merito pro ſpecie ſacrilegij ipſis imputabitur.

XX. Sed ut ad integrum noſtrum redeamus; quid ſentitis, Dilectiſſimi, de Divino hoc Amore, quem vobis exhibet, manifeſtâque Chriſti in Sacramento Eucharistico? Sancta Catharina Senenſis communicata ſæpe videbat in manibus dicentium, quaſi fornacem accenſam, per quam aptiſſimè amoris illius excedus expiatur, quo, præparando hunc verum cibum, verè totum amoris opus totus Dominus demonſtrat. *Diſi, quæ Amoris: quia licet ad illud exhibendum infinita Dei Sapientia concurrerit, utpote cujus erat, tam amabilem creaturis ſe communicandi invenire modum, modum ſcilicet vires reſtaurandi, & reſcienſi magis uſitatum; licet etiam infinita ſua ad id opus efficiendum concurreret potentia, cujus eſt omnia, quæ in hac communicatione obſervantur, tollere obſtacula, efficiendo, ut accidentia in Sacra Hæſta conferrentur ſine ſubſtantia: nihilominus totius operis denominatio dèbetur Amori, qui non ſolùm illud ingeſſit, ſed etiam ſuis impenſis perfecit.* Eodem prout modo, quæ antiqua Hieroſolomytanum Templum à Salomone, qui illud juſſit ædificari, non ab operariis, & Architectis ejuſdem nomen accepit. Quare ſicut Sacra-

mentum Baptismi respondet Fidei ob
 ius, quod tribuit, ad Deum, tanquam fi-
 com ultimum accedendi. Confirmatio
 respondet Spei, quā nobis ad omnia,
 in viā ad Deum occurrentia, obstacū-
 la superanda robur confertur; sic Eu-
 charistia respondet Charitati. *Eucha-
 ristia dicitur Sacramentum Charitatis,*
 ob unionem perfectam inter Deum &
 nos, postquam illum possidemus, *Te-
 nentem, nec dimittam.* Ideo Sancta
 Maria Magdalena de Pazzi's optime
 piei Communionis solebat appella-
 re diem Amoris, quia in veritate nul-
 lus ei simul melius quadrat. Et,
 quod ut sit, apparet ex responso, S.
 Augustini, à Christo interroganti dato,
 qui formā animam Sacramentaliter
 communicantis intraret? *Ingrederis ut
 quis,* inquit, id est, totus mundificus,
 totus ad gratificandam paratus, totus
 cordialis, & affabilis.

Quis ergo non obstupefecit, Deum
 post tam admirabiles Amoris sui erga
 homines demonstrandi inventiones
 acine ab illidem non redamari? *Amor
 non amatur, amor non amatur!* excla-
 mabat thespia Sancta Maria Magda-
 lina Monasterij sui exedras obrundo.
 Oporteret itaque eodem modo obite
 publica compita, & in omnibus angu-
 lis, & platearum capitebus exclamare
 velut extaticum: *Amor non amatur,
 amor non amatur.* Cū te vera satis
 literi hac verba non possint. Estne
 possibile, Deum dare tale nobis do-
 num, quo non possit majus conferre;
 nos vero, qui etiam vilissimo rustico
 obtenuissimū munusculum, in tugurio
 suo nobis exhibuit, grati videri vo-

lumus! pro tanto munere, quod est
 ipse Deus; tam ingratos nos de-
 monstrare. Si Deus aliquis mor-
 talis cibo sustentandus esset, an
 preciosior illi dare posset, quā
 quo nos alimur? Et hoc satis non est,
 ut in nobis grati, generosique erga
 Christum animi sentūs exerceatur. quo
 dona donis, & amorem amori reddere
 deermus; Estne possibile, ut invin-
 cebilis illa Christi in Sacramento Eu-
 charistia Patientia, Patientia charitati
 suae æqualis, non possit tandē aliquan-
 do cor nostrum lucari, movereque, ut
 saltem modicum illud, quod ad san-
 ctissima ejus mandata perficienda
 necessarium est, tolerare velit? Est ne
 denique possibile, ut admirabilis illa
 inventio, omnes Divini Solis radios in
 parvā hostiā colligendi, non sufficiat
 ad cordis nostri duritiem emollien-
 dam? Quantum vis obiteremus, à
 dispersis Solis radiis nec faculam qui-
 dem posse accendi, in speculo verò
 adunato planè ignem ipsum esse? Si
 omnia hæc non sufficiunt, nec infinite
 charitatis excessus, ex infinitis ipsis do-
 nis, ex infinitis tolerantis, innumeraque,
 quam intendit, unione demonstratus
 nos commovent, quis non obstupefecit
 cordis humani contumaciam, quod
 sicut iniquus cinis, tanto incendio ob-
 luctatur? Avertat Deus, ne tam in-
 humana inter nos Dei donis, nobis
 hucusque collatis & adhuc conferen-
 dis inveniatur resistētia, sed tandem
 ejus amore victi, qui nos tantopere a-
 imavit, eundem redamemus. *Si
 amare, pigebit saltem ro-
 damare non pigeat.*

August.
 de Catech.
 Rud. 6. 4.

ERI
 nus.

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN